

Capoeira. En fremmed uttrykksform for mange, men sannheten er at miljøet har vokst verden over i løpet av de siste tiårene. Flere capoeiramestre flyttet til Europa på 80-tallet og siden da har denne kulturmanifestasjonen gjennom musikk og bevegelse, slått rot i de fleste land og flere og flere oppdager de positive sidene ved denne afrobrasilianske uttrykksformen. I 2014 kom capoeira på UNESCOs liste over immateriell kulturarv av menneskeheten og er nå en internasjonalt anerkjent arena for samhandling og personlig vekst.

Jeg har praktisert capoeira i snart tjue år og er en av pionerene i Norge. Jeg har vært med å grunnlegge *Grupo União na Capoeira* (GUC) i Trondheim og Bergen. Gjennom studenter i Oslo og et allerede eksisterende tilbud, fikk jeg kontakt med det som skulle bli min læremester, Mestre Umoi. Vi opprettet et samarbeid og jeg fikk tilgang til kunnskap gjennom besøk fra representanter fra gruppen, nasjonalt og internasjonalt. I tillegg åpnet gruppen dørene for meg i Portugal ved flere anledninger. I løpet av min tid som *capoeirista* har jeg gjennomført utallige studiereiser, der den lengste var til Sobradinho, Brasil, der jeg ble i to år. Her trente jeg flere ganger om dagen og lærte språket, noe som igjen skulle vise seg å bli viktig for min forståelse av capoeira da det meste av litteratur på denne tiden var å finne på portugisisk.

Helt siden 1998 har jeg altså holdt treninger for andre, men de første årene var preget av mangel på kunnskap, kun et brennende ønske om å praktisere. Gruppene bestod av forskjellige mennesker, med forskjellige interesser og mange er fortsatt aktive den dag i dag. Capoeira har en gruppestruktur og legger til rette for relasjoner som varer og jeg definerer mange av mine medcapoeiristaer som familie.

I 2012 bestemte Mestre Umoi at det var min tid til å ta steget fra å være elev, til å bære tittelen som lærer. Dette er ikke noe man plutselig blir, men en prosess som jeg nyter og selv om jeg i dag kalles for *professor*, ser jeg på meg selv som en lærende elev og prøver å vokse inn i rollen med hjelp av mine læremestre. Siden 2012 har jeg blitt invitert til mange seminarer rundt omkring i verden, både innad i gruppen og utenfor. Dette er utrolig spennende og jeg blir kjent med meg selv og konstant utfordret i nye sosiale situasjoner.

Min fasinasjon for capoeira som uttrykksform og gruppeaktivitet er også relatert til mitt ønske om å studere musikkterapi og gå tilbake til skolebenken i voksen alder. Jeg befinner meg nå i det 7. semesteret og begynner snart å skrive min master der jeg vil inkludere capoeira som metode innen samfunnsmusikkterapifeltet.

Jeg har gjort meg noen erfaringer i løpet av denne tiden som har gjort meg oppmerksom på musikken og dansens innvirkning på oss mennesker og mulighetene for kommunikasjon der ordene ikke strekker til eller får samme nytte. Nå ønsker jeg å dele dette med mitt lokalsamfunn og tilby treninger og et miljø for barn og ungdom i mitt nærområde. Jeg har akkurat bygget ut huset med en sal på 50 kvm til å romme et slikt arbeid. Jeg står dermed fritt til å planlegge tider og gjennomføring.

Jeg stiller altså med både lokaliteter og kunnskap, men prosjektet har behov for støtte da investeringene er for store for meg til å bære alene.